

**Dyrektywa rady
z dnia 27 czerwca 1985r.
w sprawie oceny wpływu pewnych projektów
prywatnych i publicznych na stan środowiska.
(85/337/EWG)**

Podstawa prawna:
Art. 100, 235 EC

Zmieniona przez:
1997/11/EC

Zmieniona przez sprawę:
C-1992/396
C-1992/431
C-1993/313
C-1994/133
C-1995/72
C-1995/301
C-1996/81
C-1996/392
C-1997/150
C-1997/435

Cel: Zagwarantowanie, że ekologiczne konsekwencje projektów są rozpoznawane oraz oceniane przed ich zatwierdzeniem.

Treść: Dyrektywa (znana również jako Dyrektywa EIA – Ocena Wpływu na Środowisko) określa kategorie projektów, które będą podlegać EIA, stosowane procedury oraz treść oceny.

Procedura wymaga od inwestora przeprowadzania systematycznych analiz prognozowanego wpływu projektu na stan środowiska. Może to wiązać się z przeprowadzeniem szczegółowych badań i pomiarów terenu i projektu. Dyrektywa zakłada możliwość “wylimitowania z projektu” na jego wczesnym stadium negatywnego wpływu na środowisko – zapobieganie zanieczyszczeniu lub negatywnemu wpływowi jest lepsze i bardziej skuteczne niż łagodzenie lub zapobieganie skutkom na późniejszym etapie.

Po przeprowadzeniu pomiarów i analiz, inwestor złoży raport do instytucji odpowiedzialnej za zatwierdzenie projektu (często pod nazwą kompetentny organ władzy).

Raport, zwykle określany jako Raport Oddziaływania na Środowisko, będzie zawierał ocenę prawdopodobnego wpływu na stan środowiska dokonaną przez inwestora.

Powinien on również zawierać wszelkie środki proponowane w celu złagodzenia negatywnego wpływu na środowisko. Podczas przygotowania Raportu Oddziaływania na Środowisko inwestor może zwrócić się do organów władzy zajmujących się ochroną środowiska, takich jak Agencja Ochrony Środowiska i Angielskiej Przyrody, o dostarczenie informacji będących w posiadaniu takich organów, które mogą być pomocne w opracowaniu raportu.

Od kompetentnych organów władzy wymaga się przeprowadzenie konsultacji z władzami zajmującymi się ochroną środowiska na temat treści oświadczenia ekologicznego oraz, jeżeli wyrażą taką potrzebę, z grupami specjalistów. Gwarantuje to, że kompetentne organy władzy są odpowiedzialne za udzielanie pełnych informacji na temat ekologicznego wpływu nowych projektów oraz uwzględni je w podejmowaniu decyzji.

Ocena wpływu na środowisko, która odśłoni fakt, że dany projekt będzie miał znaczny negatywny wpływ na sta środowiska nie musi oznaczać automatycznej odmowy zatwierdzenia projektu. W podejmowaniu takiej decyzji, kompetentny organ władzy musi zrównoważyć problemy ekologiczne z innymi czynnikami, np. ekonomicznymi, społecznymi, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa, itp. Czynniki te mogą przeważać problemy ekologiczne, w którym to przypadku zostaną zaproponowane odpowiednie środki łagodzące.

Termin 'Ocena Wpływu na Środowisko' obejmuje cały proces oceny, począwszy od zbierania informacji na temat projektu a skończywszy na podjęciu decyzji na temat realizacji projektu.

Dyrektywa EIA została zmieniona przez Dyrektywę 1997/11/EC, która wprowadziła klauzule o przejrzystości, uzupełnianiu oraz poprawie przepisów na temat procedury oceny w celu zapewnienia, że Dyrektywa EIA jest stosowana w harmonijny i skuteczny sposób.

Dyrektywa zakłada, że projekt wymagający oceny musi być przedmiotem wniosku o zatwierdzenie, a ocena taka musi zostać przeprowadzona przed podjęciem decyzji zatwierdzającej.

Informacje na temat decyzji zatwierdzającej muszą zostać opublikowane, tak aby członkowie społeczeństwa mogli wyrazić swoje opinie przed wydaniem takiej decyzji.

Dyrektywa znacznie poszerza wykaz projektów, które muszą zostać poddane ocenie wpływu na środowisko (projekty wymienione w Załączniku I). Określa ona kryteria, na podstawie których zapada decyzja czy projekty z załącznika II muszą zostać poddane ocenie oraz, przy zachowaniu pewnej elastyczności, o zmianie stosowanych procedur na bardziej surowe. Państwa Członkowskie mogą zdecydować, na podstawie rozpatrywania indywidualnych przypadków lub określenia pewnych progów i kryteriów, czy projekty wymienione w Załączniku II Dyrektywy muszą zostać poddane ocenie.

Dyrektywa określa wykaz minimalnych informacji, których wymaga się od inwestora oraz ustanawia procedury umożliwiające inwestorowi otrzymanie opinii od kompetentnych organów władzy na temat treści i zakresu informacji niezbędnych do

przeprowadzenia oceny. Państwa Członkowskie mogą, w kontekście tej procedury, wymagać od inwestorów przedstawienia, między innymi, alternatywnych rozwiązań dla projektów, o zatwierdzenie których składali wnioski.

Należy zaznaczyć, że Dyrektywa zawiera fundamentalne zasady Konwencji z Espoo, która odbyła się 25 lutego 1991r., na temat oceny wpływu na stan środowiska w kontekście ponadgranicznym.